

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΗΘΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

Η ΣΕΙΡΑ
ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ ΕΧΕΙ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΣΕ ΠΑΝΘ ΑΠΟ
100 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ
ΣΕ 52 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μπαλάντα των απδονιών και των φιδιών**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The ballad of songbirds and snakes

Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Suzanne Collins

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κασση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Elizabeth B. Parisi

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Suzanne Collins, 2020

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Tim O'Brien, Scholastic Inc. 2020

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2020, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3449-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3450-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΗΘΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Για τον Νόρτον και την Τζιν Τζάστερ

«Γίνεται, λοιπόν, ξεκάθαρο ότι όσο οι άνθρωποι ζουν χωρίς μια κοινή Εξουσία που θα τους κρατούσε υποταγμένους, βρίσκονται σε μια κατάσταση που ονομάζεται Πόλεμος. Και σε αυτόν τον πόλεμο ο ένας είναι εναντίον του άλλου».

Τόμας Χομπς, *Λεβιάθαν*, 1651

«Η κατάσταση της φύσης έχει έναν νόμο που την κυβερνά, ο οποίος υποχρεώνει τους πάντες: και η λογική, που είναι αυτός ο νόμος, διδάσκει σε όλους τους ανθρώπους, αν αποφασίσουν να τη συμβουλευτούν, ότι, επειδή είμαστε όλοι ισότιμοι και ανεξάρτητοι, κανείς δεν πρέπει να βλέπει τη ζωή του άλλου, την υγεία του, την ελευθερία του ή τα αγαθά του...»

Τζον Λοκ, *Δεύτερη Πραγματεία Περί Κυβερνήσεως*, 1689

«Ο άνθρωπος γεννιέται ελεύθερος, και είναι παντού με αλυσίδες».

Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, *Το Κοινωνικό Συμβόλαιο*, 1762

«Η φύση φέρνει γλυκά συναισθήματα·

Η μπερδεμένη μας νόηση

Παραμορφώνει την ομορφιά των πραγμάτων·

Που δολοφονούμε για να εξετάσουμε».

Γουίλιαμ Γουέρτζγουορθ, “The Tables Turned”,

Λυρικές Μπαλάντες, 1798

«Αναλογίστηκα τις πολλά υποσχόμενες αρετές που είχε επιδείξει στο ξεκίνημα της ζωής του και τη μετέπειτα εξάλειψη όλων των ευγενικών αισθημάτων του εξαιτίας του μίσους και της χλεύης με τα οποία τον είχαν αντιμετώπισει οι προστάτες του».

Μέρι Σέλεϊ, *Φράνκενσταϊν*, 1818

ΜΕΡΟΣ Ι

«Ο ΜΕΝΤΟΡΑΣ»

Ο Κοριολανός έριξε τη χούφτα από λάχανο μέσα στην κασαρόλα με βραστό νερό και ορκίστηκε ότι κάποια μέρα δε θα περνούσε ποτέ ξανά από τα χείλη του. Όμως, σήμερα δεν ήταν αυτή η μέρα. Έπρεπε να φάει ένα μεγάλο μπολ από αυτό το άνοστο πράγμα και να πιει κάθε σταγόνα του ζωμού, για να μη γουργουρίζει το στομάχι του κατά την τελετή του θερισμού. Αυτή ήταν μία από τις πολλές προφυλάξεις που έπαιρνε για να κρύψει το γεγονός ότι η οικογένειά του, παρόλο που κατοικούσε στο ρετιρέ της πιο πολυτελούς πολυκατοικίας της Κάπιτολ, ήταν φτωχή σαν τα αποβράσματα των περιοχών. Ότι στα δεκαοχτώ του ο κληρονόμος του άλλοτε σπουδαίου οίκου των Σνούου δεν μπορούσε να βασιστεί σε τίποτα για να ζήσει παρά μόνο στο μυαλό του.

Το πουκάμισό του για τον θερισμό τον ανησυχούσε. Είχε ένα ικανοποιητικό σκούρο επίσημο παντελόνι που είχε αγοράσει στη μαύρη αγορά πέρσυ, αλλά το πουκάμισο ήταν αυτό που κοιτούσαν όλοι. Ευτυχώς, η Ακαδημία παρείχε τις στολές που χρειαζόταν για καθημερινή χρήση. Για τη σημερινή τελετή, ωστόσο, οι σπουδαστές είχαν λάβει εντολή να ντυθούν κομψά αλλά με τη σοβαρότητα που υπαγόρευε η περίσταση. Η Τάιγκρις του είχε πει να της έχει εμπιστοσύνη, και της είχε. Η ικανότητα της ξαδέλφης του με τη βελόνα ήταν το μόνο πράγμα που τον είχε σώσει ως τώρα. Ωστόσο, δεν μπορούσε να περιμένει θαύματα.

Το πουκάμισο που είχαν ξεθάψει από τα βάθη της ντουλάπας –του πατέρα του, από καλύτερες μέρες– ήταν λεκιασμένο και κιτρινωμένο από τα χρόνια, τα μισά κουμπιά έλειπαν, ενώ

στο ένα μανικέτι υπήρχε ένα κάψιμο από τσιγάρο. Υπερβολικά κατεστραμμένο για να πουληθεί ακόμα και στις χειρότερες εποχές, και θα ήταν το πουκάμισο που θα φορούσε στον θερισμό; Σήμερα το πρωί είχε πάει στο δωμάτιό της το χάραμα, για να διαπιστώσει ότι τόσο η ξαδέλφη του όσο και το πουκάμισό του έλειπαν. Δεν ήταν καλό σημάδι. Μήπως η Τάιγκρις είχε εγκαταλείψει την ελπίδα να σώσει αυτό το κουρέλι και είχε βρει το θάρρος να πάει στη μαύρη αγορά σε μια τελευταία προσπάθεια να του βρει κανονικά ρούχα; Και τι στο καλό διέθετε για να κάνει κάποια ανταλλαγή; Μόνο ένα πράγμα –ο εαυτός της– και το σπίτι των Σνόου δεν είχαν πέσει ακόμα τόσο χαμηλά. Ή μήπως έπεφτε τώρα καθώς εκείνος αλάτιζε το λάχανο;

Σκέφτηκε τα άτομα που θα την κοστολογούσαν. Με τη μακριά, σουβλερή μύτη της και το κοκαλιάρικο σώμα της, η Τάιγκρις δεν ήταν καμιά καλλονή, αλλά είχε μια γλύκα, μια ευπάθεια που καλούσε την κακομεταχείριση. Θα έβρισκε ενδιαφερόμενους, αν το ήθελε. Η ιδέα τού προκάλεσε ναυτία και τον έκανε να νιώσει αβοήθητος, και συνεπώς αηδιασμένος από τον εαυτό του.

Βαθιά μέσα από το διαμέρισμα άκουσε την ηχογράφιση του εθνικού ύμνου της Κάπιτολ, «Το Πετράδι της Πάνεμ», να ξεκινάει. Συνοδευόταν από την τρεμάμενη σοπράνο φωνή της γιαγιάς του, που αντηχούσε μέσα στο σπίτι.

*Πετράδι της Πάνεμ,
Ισχυρή πόλη,
Μέσα στους αιώνες, λάμπεις ξανά.*

Όπως πάντα, ήταν επίπονα παράφωνα και ελαφρώς πίσω από τον ρυθμό. Τον πρώτο χρόνο του πολέμου, έπαιζε την ηχογράφιση στις εθνικές γιορτές για τον πεντάχρονο Κοριολανό και την οχτάχρονη Τάιγκρις για να ενισχύσει το αίσθημα του πατριωτισμού τους. Το καθημερινό ρεσιτάλ ξεκίνησε εκείνη τη μαύρη μέρα όταν οι επαναστάτες των περιοχών είχαν περικυ-

κλώσει την Κάπιτολ, αποκόβοντάς την από προμήθειες για τα δυο εναπομείναντα χρόνια του πολέμου. «Να θυμάστε, παιδιά», έλεγε, «είμαστε απλά πολιορκημένοι, δεν έχουμε παραδοθεί!» Μετά τραγουδούσε τον ύμνο έξω από το παράθυρο του ρετιρέ καθώς οι βόμβες έπεφταν βροχή. Η μικρή της πράξη απειθείας.

*Γονατίζουμε με ταπεινότητα
Στο ιδανικό σου,*

Και οι νότες που δεν μπορούσε να πετύχει ποτέ...

Και σου προσφέρουμε την αγάπη μας!

Ο Κοριολανός μόρφασε λίγο. Εδώ και μια δεκαετία, παρόλο που οι επαναστάτες είχαν σωπάσει, δεν είχε κάνει το ίδιο και η γιαγιά του. Υπήρχαν ακόμα άλλες δυο στροφές.

*Πετράδι της Πάνεμ,
Καρδιά της Δικαιοσύνης,
Η σοφία στεφανώνει το μαρμάρινο μέτωπό σου.*

Αναρωτήθηκε αν περισσότερα έπιπλα θα απορροφούσαν λίγο από τον ήχο, αλλά το ερώτημα ήταν ακαδημαϊκό. Αυτή τη στιγμή, το ρετιρέ διαμερίσμα τους ήταν ένας μικρόκοσμος της ίδιας της Κάπιτολ, και κουβαλούσε τα σημάδια των ανελέητων επιθέσεων των επαναστατών. Οι τοίχοι ύψους έξι μέτρων ήταν γεμάτοι ρωγμές, τα καλούπια του ταβανιού διάσπαρτα με τρύπες εκεί όπου είχαν πέσει ολόκληρα κομμάτια σοβάδων, και άσχημες μαύρες λωρίδες ηλεκτρικής ταινίας κρατούσαν στη θέση του το σπασμένο τζάμι των αφιδωτών παραθύρων που κοιτούσαν προς την πόλη. Κατά τη διάρκεια του πολέμου και της δεκαετίας που ακολούθησε, η οικογένεια είχε αναγκαστεί να πουλήσει ή να ανταλλάξει πολλά από τα πράγματά της, κι έτσι κάποια δωμάτια ήταν τελείως άδεια και κλειστά και τα υπόλοι-

πα είχαν ελάχιστα έπιπλα. Ακόμα χειρότερα, κατά τη διάρκεια του τσουχτερού κρύου του τελευταίου χειμώνα της πολιορκίας, αρκετά κομψά, σκαλιστά ξύλινα κομμάτια και αμέτρητοι τόμοι βιβλίων είχαν θυσιαστεί στο τζάκι για να μην πεθάνει η οικογένεια από το κρύο. Πάντα δάκρυζε όταν έβλεπε τις πολύχρωμες σελίδες των εικονογραφημένων βιβλίων του –εκείνα που μελετούσε με τη μητέρα του– να γίνονται στάχτη. Αλλά καλύτερα λυπημένος παρά νεκρός.

Έχοντας βρεθεί στα διαμερίσματα των φίλων του, ο Κοριολανός ήξερε ότι οι περισσότερες οικογένειες είχαν αρχίσει να επιδιορθώνουν τα σπίτια τους, αλλά οι Σνόου δεν είχαν χρήματα για να πάρουν ούτε λίγο ύφασμα για ένα καινούργιο πουκάμισο. Σκέφτηκε τους συμμαθητές του να διαλέγουν ρούχα από τις ντουλάπες τους ή να φοράνε τα καινούργια καλοραμμένα κοστούμια τους, και αναρωτήθηκε ακόμα πόσο θα μπορούσε να κρατάει τα προσχήματα.

Μας δίνεις φως.

Μας επανενώνεις.

Σ' εσένα δίνουμε τον όρκο μας.

Αν η Τάιγκρις δεν είχε καταφέρει να σουλουπώσει αρκετά το πουκάμισο ώστε να μπορεί να το φορέσει, τι θα έκανε; Θα προσποιούνταν ότι έχει γρίπη και θα ειδοποιούσε ότι είναι άρρωστος; *Δειλό*. Θα φορούσε το πουκάμισο της στολής του; *Ασέβεια*. Θα προσπαθούσε να στριμωχτεί στο κόκκινο πουκάμισο στο οποίο είχε πάψει να χωράει εδώ και δυο χρόνια; *Φτωχό*. Η αποδεκτή επιλογή; *Τίποτε από τα παραπάνω*.

Ίσως η Τάιγκρις να είχε πάει να ζητήσει βοήθεια από την εργοδότριά της, τη Φαμπρίτσια Γουαντότ*, μια γυναίκα το ίδιο γελοία με το όνομά της αλλά με ένα κάποιο ταλέντο στη δευτε-

* Whatnot στο πρωτότυπο που σημαίνει «Γιατί όχι;» (Σ.τ.Μ.)

ρογενή μόδα. Είτε η τάση ήταν τα φτερά είτε το δέρμα, το πλαστικό ή το βελουτέ, μπορούσε να βρει έναν τρόπο να την ενσωματώσει με μια λογική τιμή. Καθώς δεν ήταν καμιά σπουδαία μαθήτρια, η Τάιγκρις δεν πήγε στο πανεπιστήμιο όταν αποφοίτησε από την Ακαδημία για να κυνηγήσει το όνειρό της να γίνει σχεδιάστρια. Ο σκοπός της ήταν να γίνει μαθητευόμενη, παρόλο που η Φαμπρίτσια τη χρησιμοποιούσε περισσότερο σαν σκλάβο, απαιτώντας από εκείνη να της κάνει μασάζ στα πόδια και να καθαρίζει τις τούφες των μακριών κόκκινων μαλλιών της από τα σιρόνια. Όμως, η Τάιγκρις δεν παραπονιόταν ποτέ και δε δεχόταν καμιά κριτική για το αφεντικό της, τόσο ικανοποιημένη και ευγνώμων ήταν που είχε μια θέση στη μόδα.

Πετρόαδι της Πάνεμ,

Έδρα της ισχύος,

Δύναμη στην εποχή της ειρήνης, ασπίδα στη διαμάχη.

Ο Κοριολανός άνοιξε το ψυγείο, ελπίζοντας να βρει κάτι να ζωντανέψει λίγο τη λαχανόσουπα. Το μόνο που βρήκε ήταν ένα μεταλλικό κατσαρολάκι. Όταν σήκωσε το καπάκι, ένας στερεοποιημένος πολτός από τριμμένες πατάτες τού ανταπέδωσε το βλέμμα. Μήπως η γιαγιά του είχε τελικά πραγματοποιήσει την απειλή της να μάθει να μαγειρεύει; Ήταν καν βρώσιμο αυτό το πράγμα; Έβαλε ξανά το καπάκι στη θέση του μέχρι να μάθει περισσότερες πληροφορίες. Τι πολυτέλεια θα ήταν να το ρίξει στα σκουπίδια χωρίς δεύτερη σκέψη. Τι πολυτέλεια θα ήταν τα σκουπίδια. Θυμόταν, ή έτσι του φάνηκε, όταν ήταν πολύ μικρός και παρακολουθούσε τα σκουπιδιάρικα που οδηγούσαν οι Άβοξ –οι εργάτες χωρίς γλώσσα αποτελούσαν τους καλύτερους εργάτες, ή έτσι έλεγε η γιαγιά του– να περνάνε από τους δρόμους αδειάζοντας μεγάλες σακούλες με πεταμένα φαγητά, δοχεία, φθαρμένα αντικείμενα σπιτιού. Μετά ήρθε η εποχή που τίποτα δεν ήταν αναλώσιμο, καμιά θερμίδα δεν ήταν ανεπιθύμητη, και όλα τα αντικείμενα

μπορούσαν να ανταλλαχθούν με κάτι άλλο, ή να καούν για να προσφέρουν θερμότητα, ή να τοποθετηθούν μπροστά σε έναν τοίχο για μόνωση. Όλοι είχαν μάθει να σιχαίνονται τη σπατάλη. Σιγά σιγά, όμως, επέστρεφε στη μόδα. Ένα δείγμα ευημερίας, όπως ένα αξιοπρεπές πουκάμισο.

*Προσάτευσε τη γη μας
Με θωρακισμένο χέρι*

Το πουκάμισο. Το πουκάμισο. Το μυαλό του μπορούσε να επικεντρωθεί σε ένα πρόβλημα –σε οτιδήποτε, στην πραγματικότητα– και να μην το αφήνει. Λες και αν είχε τον έλεγχο ενός στοιχείου του κόσμου του δε θα όδευε προς την καταστροφή. Ήταν μια καλή συνήθεια που τον εμπόδιζε να δει άλλα πράγματα που θα μπορούσαν να τον βλάψουν. Μια τάση προς την εμμονή ήταν εντυπωμένη στον εγκέφαλό του και πιθανότατα θα ήταν η καταστροφή του αν δεν μπορούσε να μάθει να φέρεται πιο έξυπνα.

Η φωνή της γιαγιάς του στρίγκλισε το τελικό κρεσέντο.

Η Κάπιτολ, η ζωή μας!

Η τρελόγρια ήταν ακόμα κολλημένη στην προπολεμική εποχή. Την αγαπούσε, αλλά είχε χάσει την επαφή με την πραγματικότητα εδώ και χρόνια. Σε κάθε γεύμα, φλυαρούσε για το θρυλικό μεγαλείο των Σνόου, ακόμα και όταν το μενού τους αποτελούνταν από νερόβραστη φασολάδα και μαγιαγιάτικα κρακεράκια. Και έτσι όπως την άκουγε να μιλάει, ήταν δεδομένο ότι το μέλλον του θα ήταν λαμπρό. «Όταν ο Κοριολανός γίνει πρόεδρος...» Ξεκινούσε συχνά να λέει. «Όταν ο Κοριολανός γίνει πρόεδρος...» τα πάντα, από την κατεστραμμένη αεροπορική δύναμη της Κάπιτολ μέχρι την εξωφρενική τιμή στην οποία είχαν φτάσει τα χοιρινά παϊδάκια, θα διορθώνονταν με έναν μαγικό τρόπο. Ευτυχώς που ο χαλασμένος ανελκυστήρας και τα αρθρι-

τικά στα γόνατά της την εμπόδιζαν να βγαίνει και πολύ, και οι σπάνιοι επισκέπτες ήταν το ίδιο απολιθωμένοι με εκείνη.

Το λάχανο άρχισε να βράζει, γεμίζοντας την κουζίνα με τη μυρωδιά της φτώχειας. Ο Κοριολανός το κάρφωσε με ένα ξύλινο πιρούνι. Η Τάιγκρις δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Σύντομα θα ήταν πολύ αργά για να τηλεφωνήσει και να προβάλει κάποια δικαιολογία. Όλοι θα είχαν μαζευτεί στην Αίθουσα Χέβενσμιπ της Ακαδημίας. Θα έπρεπε να αντιμετωπίσει την οργή και την απογοήτευση της καθηγήτριάς του στο μάθημα των επικοινωνιών, Σατίρια Κλικ, που είχε κάνει ολόκληρη εκστρατεία για να λάβει ο Κοριολανός μία από τις είκοσι τέσσερις πολυπόθητες θέσεις μέντορα στους Αγώνες Πείνας. Πέρα από το ότι ήταν ο αγαπημένος μαθητής της Σατίρια, ήταν ο βοηθός διδασκαλίας της, και ήταν σίγουρο ότι θα τον χρειαζόταν για κάτι σήμερα. Μπορούσε να γίνει απρόβλεπτη, ειδικότερα όταν έπινε, και αυτό ήταν κάτι δεδομένο την ημέρα του θερισμού. Καλύτερα θα ήταν να της τηλεφωνήσει και να την προειδοποιήσει, να πει ότι δεν μπορούσε να σταματήσει να κάνει εμετό ή κάτι τέτοιο, αλλά θα έκανε ό,τι μπορούσε για να αναρρώσει. Πήρε δύναμη και σήκωσε το τηλέφωνο για να δηλώσει ασθενής, όταν του ήρθε μια άλλη σκέψη: Αν δεν εμφανιζόταν, θα τους επέτρεπε εκείνη να τον αντικαταστήσουν ως μέντορα; Και αν το έκανε, θα αποδυνάμωνε αυτό την πιθανότητά του για ένα από τα βραβεία της Ακαδημίας που απονέμονται στην αποφοίτηση; Χωρίς ένα τέτοιο βραβείο, δεν είχε τα χρήματα να πάει στο πανεπιστήμιο, που σήμαινε ότι δε θα είχε καριέρα, που σήμαινε ότι δε θα υπήρχε μέλλον, όχι για εκείνον, και ποιος ήξερε τι θα συνέβαινε στην οικογένεια, και—

Η σκεβρωμένη εξώπορτα άνοιξε με μια διαμαρτυρία.

«Κόριο!» φώναξε η Τάιγκρις και εκείνος κατέβασε το τηλέφωνο. Το παρατσούκλι που του είχε δώσει όταν ήταν νεογέννητο του είχε μείνει. Βγήκε τρέχοντας από την κουζίνα, και παραλίγο να τη ρίξει κάτω, αλλά εκείνη ήταν υπερβολικά ενθουσιασμένη για να τον επιπλήξει. «Τα κατάφερα! Τα κατάφερα!

Δηλαδή, κατάφερα κάτι». Άρχισε να χοροπηδάει καθώς σήκωσε ψηλά μια κρεμάστρα από την οποία κρεμόταν μια παλιά θήκη ρούχων. «Κοίτα, κοίτα, κοίτα!»

Ο Κοριολανός άνοιξε το φερμουάρ της θήκης και την κατέβασε από το πουκάμισο.

Ήταν πανέμορφο. Όχι, ακόμα καλύτερο, ήταν κομψό. Το χοντρό λινό δεν ήταν ούτε το αρχικό λευκό ούτε το κιτρινωμένο από τα χρόνια, αλλά ένα υπέροχο κρεμ. Τα μανικέτια και ο γιακάς είχαν αντικατασταθεί από μαύρο βελούδο, και τα κουμπιά ήταν χρυσοί και εβένινοι κύβοι. Ψηφίδες. Η καθεμία είχε δυο μικροσκοπικές τρύπες για να περνάει η κλωστή.

«Είσαι ιδιοφυΐα», είπε εκείνος με απόλυτη ειλικρίνεια. «Και η καλύτερη ξαδέλφη όλων των εποχών». Κρατώντας το πουκάμισο προσεκτικά, την αγκάλιασε με το ελεύθερο χέρι του. «Ο Σνόου καταλήγει στην κορυφή!»

«Ο Σνόου καταλήγει στην κορυφή!» επανέλαβε η Τάιγκρις. Ήταν τα λόγια που τους είχαν βοηθήσει να αντέξουν στον πόλεμο, όταν έδιναν αγώνα να μη βρεθούν μέσα στη γη.

«Πες μου τα πάντα», είπε, ξέροντας ότι αυτό ήθελε κι εκείνη. Λάτρευε να μιλάει για ρούχα.

Η Τάιγκρις ύψωσε τα χέρια της και γέλασε ξέπνοα. «Από πού να ξεκινήσω;»

Ξεκίνησε από τη γλωρίνη. Η Τάιγκρις είχε αναφέρει ότι οι λευκές κουρτίνες στο υπνοδωμάτιο της Φαμπρίτσια έδειχναν βρόμικες και, ενώ τις είχε αφήσει να μουλιάσουν σε νερό με γλωρίνη, έβαλε μέσα στα κρυφά και το πουκάμισο. Είχε ανταποκριθεί πολύ καλά, αλλά όσο κι αν το άφηνε να μουλιάσει οι λεκέδες δε θα έφευγαν τελείως. Έτσι, είχε βράσει το πουκάμισο με ξεραμένους κατιφέδες που είχε βρει στον σκουπιδοτενεκέ έξω από το σπίτι του γείτονα της Φαμπρίτσια, και τα άνθη είχαν βάψει το λινό όσο χρειαζόταν ώστε να κρύψουν τους λεκέδες. Το βελούδο για τα μανικέτια ήταν από ένα μεγάλο πουγκί που φιλοξενούσε μια ασήμαντη πλέον πλακέτα του παππού τους. Τις ψηφίδες τις είχε βρει μέσα σε ένα ντουλάπι στο μπάνιο

της καμαριέρας. Είχε βάλει τον συντηρητή του κτιρίου να ανοίξει τις τρύπες με αντάλλαγμα να του μαντάρει τη φόρμα.

«Σήμερα το πρωί έγινε αυτό;» ρώτησε.

«Ω, όχι, χθες. Την Κυριακή. Σήμερα το πρωί, εγώ... Βρήκες τις πατάτες μου;» Την ακολούθησε μέσα στην κουζίνα, όπου άνοιξε το ψυγείο και έβγαλε το κατσαρόλι. «Έμεινα ξύπνια όλη τη νύχτα για να φτιάξω κόλλα από αυτές. Μετά κατέβηκα στο διαμέρισμα των Ντούλιτλ για να βρω ένα σίδερο που λειτουργεί. Αυτές τις κράτησα για τη σούπα!» Η Τάιγκρις άδειασε τη μάζα μέσα στο βραστό λάχανο και την ανακάτεψε.

Εκείνος πρόσεξε τους μοβ κύκλους κάτω από τα χρυσοκάστανα μάτια της και δεν μπόρεσε παρά να νιώσει μια σουβλιά ενοχής. «Πότε κοιμήθηκες τελευταία φορά;» ρώτησε.

«Ω, εντάξει είμαι. Έφαγα τις φλούδες από τις πατάτες. Άλλωστε εκεί λένε ότι βρίσκονται οι βιταμίνες. Και σήμερα είναι ο θερισμός, επομένως είναι σχεδόν αργία!» είπε χαρούμενα.

«Όχι στις Φαμπρίτσια», είπε εκείνος. Ούτε πουθενά αλλού, στην πραγματικότητα. Η μέρα του θερισμού ήταν φρικτή στις περιοχές, αλλά ούτε και στην Κάπιτολ ήταν καμιά φοβερή γιορτή. Όπως εκείνος, οι περισσότεροι άνθρωποι δε χαιρόνταν καθόλου όταν θυμούνταν τον πόλεμο. Η Τάιγκρις περνούσε τη μέρα υπηρετώντας την εργοδότριά της και την ετερόκλητη παρέα των καλεσμένων της καθώς αντάλασσαν θλιβερές ιστορίες από τις στερήσεις που είχαν βιώσει κατά τη διάρκεια της πολιορκίας και έπιναν μέχρι λιποθυμίας. Αύριο, που θα ξυπνούσαν όλοι με πονοκέφαλο και θα έπρεπε να τους φροντίσει, θα ήταν χειρότερα.

«Σταμάτα να ανησυχείς. Έλα, φάε γρήγορα!» Η Τάιγκρις σέρβιρε λίγη σούπα σε ένα μπολ και το άφησε στο τραπέζι.

Ο Κοριοιολανός κοίταξε το ρολόι, κατέβασε τη σούπα μονορούφι χωρίς να νοιαστεί που του έκαιγε το στόμα και έτρεξε στο δωμάτιό του με το πουκάμισο. Είχε ήδη κάνει ντους και ξυριστεί, και το ανοιχτόχρωμο δέρμα του, ευτυχώς, δεν είχε σημάδια σήμερα. Τα εσώρουχα και οι μαύρες κάλτσες που τους προ-

μήθευε το σχολείο ήταν μια χαρά. Φόρεσε το παντελόνι του, που ήταν κάτι παραπάνω από αποδεκτό, και έχωσε τα πόδια του σε ένα ζευγάρι δετές δερμάτινες μπότες. Ήταν πολύ μικρές, αλλά μπορούσε να τις αντέξει. Μετά φόρεσε το πουκάμισο προσεκτικά, το έβαλε μέσα από το παντελόνι, και στράφηκε στον καθρέφτη. Δεν ήταν τόσο ψηλός όσο θα έπρεπε. Όπως για τόσους άλλους από τη γενιά του, η κακή διατροφή πιθανότατα είχε εμποδίσει την ανάπτυξή του. Αλλά είχε αθλητικό παράστημα, με μια εξαιρετική στάση, και το πουκάμισο τόνιζε τα καλύτερα σημεία του σώματός του. Τελευταία φορά που έδειχνε τόσο αρχοντικός ήταν όταν ήταν μικρός, και η γιαγιά του τον επιδείκνυε στους δρόμους με ένα μοβ βελούδινο κοστούμι. Έστρωσε προς τα πίσω τις ξανθές μπούκλες του καθώς ψιθύρισε κοροϊδευτικά στην εικόνα του: «Κοριολανέ Σνόου, μελλοντική πρόεδρε της Πάνεμ, σε χαιρετώ».

Για χάρη της Τάιγκρις, έκανε μια μεγαλοπρεπή είσοδο στο καθιστικό, απλώνοντας τα χέρια του στο πλάι και κάνοντας έναν κύκλο για να δείξει το πουκάμισό του.

Εκείνη στρίγκλισε χαρούμενη και χειροκρότησε. «Είσαι φανταστικός! Τόσο όμορφος και κομψός! Έλα να δεις, μεγάλη γιαγιά!» Ήταν άλλο ένα παρατσούκλι που είχε επινοήσει η μικρή Τάιγκρις, που θεωρούσε το «γιαγιά», και σίγουρα το «γιαγιάκα», ανεπαρκές για μια τόσο αυτοκρατορική γυναίκα.

Η γιαγιά τους εμφανίστηκε, με ένα φρεσκοκομμένο κόκκινο τριαντάφυλλο φωλιασμένο με στοργή στα τρεμάμενα χέρια της. Φορούσε έναν μακρύ, μαύρο, ριχτό χιτώνα, από εκείνους που ήταν τόσο δημοφιλείς πριν από τον πόλεμο και τόσο ξεπερασμένοι τώρα ώστε θεωρούνταν γελοίοι, και ένα ζευγάρι κεντητές παντόφλες με γυριστές μύτες που κάποτε ήταν μέρος ενός κοστούμιού. Τούφες από τα λεπτά, λευκά μαλλιά της, πετάγονταν από το κάτω μέρος ενός παλιού βελούδινου τουρμπανιού. Αυτά ήταν τα απομεινάρια μιας κάποτε πλούσιας γκαρνταρόμπας – φυλούσε τα λίγα αξιοπρεπή κομμάτια της για τους επικέπτες ή για τις σπάνιες εξόδους στην πόλη.

«Έλα, μικρέ. Φόρεσε αυτό. Είναι φρέσκο από τον κήπο μου στην ταράτσα», πρόσταξε.

Εκείνος έπιασε το τριαντάφυλλο, αλλά ένα αγκάθι τρύπησε την παλάμη του καθώς πήγε να το πάρει από τα τρεμάμενα χέρια της. Αίμα βγήκε από την πληγή, και κράτησε το χέρι του τεντωμένο για να μη λεκιάσει το πολύτιμο πουκάμισό του. Η γιαγιά του έδειχνε μπερδεμένη.

«Ήθελα απλά να δείχνεις κομψός», του είπε.

«Φυσικά και το ήθελες, μεγάλη γιαγιά», είπε η Τάιγκρις. «Και έτσι ακριβώς θα δείχνει».

Καθώς η Τάιγκρις οδηγούσε τον Κοριολανό στην κουζίνα, υπενθύμιζε στον εαυτό του ότι ο αυτοέλεγχος ήταν μια πολύ σημαντική ικανότητα, και θα έπρεπε να είναι ευγνώμων που η γιαγιά του του πρόσφερε καθημερινές ευκαιρίες για να τον εξασκεί.

«Οι πληγές από τρύπημα δεν αιμορραγούν ποτέ για πολύ», του υποσχέθηκε η Τάιγκρις καθώς καθάρισε στα γρήγορα το χέρι του και το έδεσε με έναν επίδεσμο. Έκοψε το κοτσάνι του τριαντάφυλλου, διατηρώντας λίγο από το πράσινο μέρος του, και το στερέωσε στο πουκάμισό του. «Όντως δείχνει κομψό. Ξέρεις τι σημαίνουν τα τριαντάφυλλά της για εκείνη. Ευχαρίστησέ την».

Και αυτό έκανε. Τις ευχαρίστησε και τις δυο και βγήκε γρήγορα από την πόρτα, κατέβηκε τις περίτεχνες σκάλες των δώδεκα ορόφων, διέσχισε το ισόγειο και βγήκε στην Κάπιτολ.

Η εξώπορτά του άνοιγε στην Κόρσο, μια λεωφόρο τόσο πλατιά, ώστε τη διέσχιζαν άνετα οχτώ άρματα το ένα δίπλα στο άλλο τις παλιές μέρες όταν η Κάπιτολ πραγματοποιούσε στρατιωτικές μεγαλοπρεπείς επιδείξεις για τα πλήθη. Ο Κοριολανός θυμόταν να σκύβει από τα παράθυρα του διαμερίσματος όταν ήταν μικρός, και τους καλεσμένους να καυχούνται ότι είχαν θέσεις στις πρώτες σειρές της παρέλασης. Μετά έφτασαν τα βομβαρδιστικά, και για πολύ καιρό το τετράγωνό του ήταν απροσπέλαστο. Τώρα, παρόλο που οι δρόμοι είχαν επιτέλους καθα-

ρίσει, υπήρχαν ακόμα στοίβες με χαλάσματα στα πεζοδρομία, και ολόκληρα κτίρια ήταν το ίδιο κατεστραμμένα όσο και τη μέρα που είχαν χτυπηθεί. Δέκα χρόνια μετά τη νίκη, και περπατούσε ανάμεσα σε κομμάτια μάρμαρου και γρανίτη καθώς κατευθυνόταν προς την Ακαδημία. Μερικές φορές ο Κοριολανός αναρωτιόταν αν τα χαλάσματα είχαν αφεθεί εκεί για να υπενθυμίζουν στους πολίτες αυτό που είχαν βιώσει. Οι άνθρωποι είχαν βραχεία μνήμη· έπρεπε να περνάνε ανάμεσα στα χαλάσματα, να ξεκολλάνε τα βρόμικα κουπόνια για τρόφιμα και να βλέπουν τους Αγώνες Πείνας για να κρατάνε τον πόλεμο φρέσκο στο μυαλό τους. Η λήθη θα μπορούσε να οδηγήσει στον εφησυχασμό, και τότε θα επέστρεφαν όλοι στο μηδέν.

Καθώς έστριψε στην Οδό των Λογίων, προσπάθησε να επιβραδύνει το βήμα του. Ήθελε να φτάσει στην ώρα του, αλλά ήρεμος και συγκροτημένος, όχι ένα ιδρωμένο χάλι. Αυτή τη μέρα του θερισμού, όπως τις περισσότερες, προβλεπόταν ότι θα είχε καύσωνα. Όμως, τι άλλο θα μπορούσες να περιμένεις την 4η Ιουλίου; Ένωθε ευγνώμων για το άρωμα του τριαντάφυλλου της γιαγιάς του, καθώς το όλο και πιο ζεστό πουνκάμισό του ανέδιδε μια αμυδρή μυρωδιά πατάτας και νεκρών κατιφέδων.

Ως το καλύτερο δευτεροβάθμιο σχολείο της Κάπιτολ, η Ακαδημία μόρφωνε τα παιδιά των επιφανών, των πλούσιων και των ισχυρών. Με πάνω από τετρακόσιους μαθητές στην κάθε τάξη, η Τάιγκρις και ο Κοριολανός είχαν καταφέρει, δεδομένης της μακράς ιστορίας της οικογένειάς τους στο σχολείο, να γίνουν δεκτοί χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία. Σε αντίθεση με το Πανεπιστήμιο, ήταν δωρεάν και παρείχε γεύμα και σχολικές προμήθειες μαζί με τις στολές. Κάθε άτομο που ήθελε να θεωρείται σημαντικό φοιτούσε στην Ακαδημία, και ο Κοριολανός χρειαζόταν αυτές τις διασυνδέσεις ως θεμέλιο για το μέλλον του.

Η μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στην Ακαδημία μπορούσε να φιλοξενήσει όλους τους μαθητές, κι έτσι χωρούσε εύκολα το ποτάμι από αξιωματούχους, καθηγητές και μαθητές που κατευθύνονταν προς τους εορτασμούς της ημέρας του θερισμού. Ο Κο-

ριοιανός την ανέβηκε αργά, προσπαθώντας να πετύχει έναν αέρα αδιάφορης αξιοπρέπειας σε περίπτωση που τραβούσε το βλέμμα κάποιου. Ο κόσμος τον ήξερε –ή τουλάχιστον ήξερε τους γονείς και τους παππούδες του– και υπήρχαν συγκεκριμένες προσδοκίες από έναν Σνόου. Φέτος, καθώς ξεκινούσε αυτή τη μέρα, έλπιζε να πετύχει και προσωπική αναγνώριση. Η θέση του μέντορα στους Αγώνες Πείνας ήταν το τελικό του εγχείρημα πριν αποφοιτήσει από την Ακαδημία στα μέσα του καλοκαιριού. Αν παρουσίαζε μια εντυπωσιακή επίδοση ως μέντορας, με το εξαιρετικό ακαδημαϊκό ιστορικό του, θα απένειμαν στον Κοριοιανό ένα χρηματικό έπαθλο αρκετά σημαντικό ώστε να καλύψει τα δίδακτρά του για το Πανεπιστήμιο.

Θα υπήρχαν είκοσι τέσσερις φόροι υποτέλειας, ένα αγόρι και ένα κορίτσι από καθμία από τις δώδεκα ηττημένες περιοχές, που θα επιλέγονταν τυχαία και θα ρίχνονταν σε μια αρένα για μια μάχη μέχρι θανάτου στους Αγώνες Πείνας. Εξηγούνταν όλα στη Συνθήκη της Προδοσίας που είχε θέσει ένα τέλος στις Σκοτεινές Μέρες της εξέγερσης των περιοχών, μία από τις πολλές τιμωρίες που έπρεπε να υπομείνουν οι επαναστάτες. Όπως στο παρελθόν, οι φόροι θα ρίχνονταν στην Αρένα της Κάπιτολ, ένα ρημαγμένο τώρα αμφιθέατρο, που χρησιμοποιούνταν για αθλητικές και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις πριν από τον πόλεμο, μαζί με μερικά όπλα για να δολοφονήσουν ο ένας τον άλλο. Η Κάπιτολ ενθάρρυνε τον κόσμο να παρακολουθήσει το θέαμα, αλλά πολλοί το απέφευγαν. Η πρόκληση ήταν πώς να το κάνουν πιο ενδιαφέρον.

Έχοντας αυτό κατά νου, θα ανέθεταν για πρώτη φορά στους φόρους μέντορες. Είκοσι τέσσερις από τους καλύτερους και πιο επιφανείς τελειόφοιτους της Ακαδημίας είχαν επιλεγεί για τη δουλειά. Οι λεπτομέρειες για το τι περιλάμβανε αυτό ακόμα δεν είχαν καθοριστεί. Λεγόταν ότι θα έπρεπε να προετοιμάσουν τον κάθε φόρο για μια προσωπική συνέντευξη, και ίσως να βελτιώσουν λίγο την εμφάνισή του για τις κάμερες. Όλοι συμφωνούσαν ότι, για να πετύχουν οι Αγώνες Πείνας, έπρεπε

να εξελιχθούν σε μια πιο ουσιαστική εμπειρία, και το ταίριασμα των νέων της Κάπιτολ με τους φόρους των περιοχών είχε ξυπνήσει το ενδιαφέρον του κόσμου.

Ο Κοριολανός πέρασε από μια είσοδο καλυμμένη με μαύρα λάβαρα, διέσχισε ένα σκεπαστό πέρασμα, και μπήκε στη σπηλαιώδη Αίθουσα Χέβενσμπι, όπου θα παρακολουθούσαν την αναμετάδοση της τελετής του θερισμού. Δεν είχε αργήσει καθόλου, αλλά η αίθουσα ήταν ήδη γεμάτη με διδακτικό προσωπικό και μαθητές και κάποιους από τους αξιωματούχους των Αγώνων που δεν ήταν απαραίτητοι για την αναμετάδοση της εναρκτήριας ημέρας.

Μερικοί Άβοξ τριγύριζαν ανάμεσα στο πλήθος κρατώντας δίσκους με πόσκα, που ήταν νερωμένο κρασί με μέλι και βότανα. Ήταν μια μεθυστική εκδοχή εκείνου του ξινού πράγματος που είχε συντηρήσει την Κάπιτολ κατά τη διάρκεια του πολέμου, και υποτίθεται ότι κρατούσε τις ασθένειες μακριά. Ο Κοριολανός πήρε ένα κύπελλο και στριφογύρισε λίγη από την πόσκα μέσα στο στόμα του, ελπίζοντας να ξεπλύνει κάθε ίχνος μυρωδιάς του λάχανου. Όμως, επέτρεψε στον εαυτό του μονάχα μία γουλιά. Ήταν πιο δυνατό από ό,τι πίστευαν οι περισσότεροι, και τα προηγούμενα χρόνια είχε δει μαθητές μεγαλύτερων τάξεων να γελοιοποιούνται πίνοντας πολύ.

Ο κόσμος ακόμα πίστευε ότι ο Κοριολανός ήταν πλούσιος, αλλά η μοναδική πραγματική περιουσία του ήταν η γοητεία την οποία μοίραζε απλόχερα καθώς περπατούσε ανάμεσα στο πλήθος. Τα πρόσωπα φωτίζονταν καθώς χαιρετούσε φιλικά μαθητές και δασκάλους, ρωτώντας για τα μέλη της οικογένειάς τους, κάνοντας κομπλιμέντα εδώ κι εκεί.

«Η διάλεξη που δώσατε για τα αντίποινα στις περιοχές με στοιχειώνει».

«Μου αρέσουν πολύ οι αφέλεις σου».

«Πώς πήγε η εγχείρηση της μητέρας σου στην πλάτη; Πες της ότι είναι η ηρωίδα μου».

Πέρασε μπροστά από τις εκατοντάδες καρέκλες με μαξίλα-

ράκια που είχαν τοποθετηθεί για την περίπτωση και ανέβηκε στην εξέδρα, όπου η Σατίρια αφηγούνταν σε μια παρέα από καθηγητές της Ακαδημίας και αξιωματούχους των Αγώνων κάποια τρελή ιστορία. Παρόλο που πρόλαβε να ακούσει μόνο την τελευταία φράση –«Και είπα: “Συγγνώμη για την περούκα σου, αλλά εσύ ήσουν εκείνη που επέμεινε να φέρει μια μαϊμού!”»– έλαβε υπάκουα μέρος στο γέλιο που ακολούθησε.

«Ω, Κοριολανέ», είπε η Σατίρια γνέφοντάς του να πλησιάσει. «Αυτός είναι ο καλύτερος μαθητής μου». Της έδωσε το αναμενόμενο φιλί στο μάγουλο και διαπίστωσε ότι βρισκόταν αρκετά ποτήρια πόσκα μπροστά από εκείνον. Η αλήθεια είναι ότι έπρεπε να θέσει το ποτό υπό έλεγχο, αν και το ίδιο πράγμα θα μπορούσε να ειπωθεί για τους μισούς ενηλίκους που ήξερε. Η κατανάλωση αλκοόλ ήταν μια επιδημία σε όλη την πόλη. Ωστόσο, ήταν διασκεδαστική και όχι υπερβολικά σφιγμένη, μία από τους λίγους καθηγητές που επέτρεπαν στους μαθητές να τους φωνάζουν με τα μικρά τους ονόματα. Έκανε λίγο πίσω και τον παρατήρησε. «Ωραίο πουκάμισο. Πού το βρήκες;»

Κοίταξε το πουκάμισο σαν να ξαφνιαζόταν από την ύπαρξή του και ανασήκωσε τους ώμους του σαν ένας νεαρός άντρας με απεριόριστες επιλογές.

«Οι Σνόου έχουν βαθιές ντουλάπες», είπε αδιάφορα. «Προσπαθούσα να πετύχω κάτι που να δείχνει σεβαστικό αλλά και εορταστικό».

«Και όντως είναι. Τι είναι αυτά τα πανέξυπνα κουμπιά;» ρώτησε η Σατίρια, ακουμπώντας με το δάχτυλό της έναν από τους κύβους στο μανικέτι του. «Ψηφίδες;»

«Είναι; Έτσι εξηγείται γιατί μου θυμίζουν το μπάνιο της καμαριέρας», απάντησε ο Κοριολανός, προκαλώντας το γέλιο των φίλων της. Αυτή ήταν η εντύπωση που πάλευε να διατηρήσει. Μια υπενθύμιση ότι ήταν από τα λίγα άτομα που διέθετε μπάνιο για καμαριέρες –και μάλιστα στρωμένο με ψηφίδες– που μετριάζόταν από ένα γεμάτο ταπεινοφροσύνη αστείο για το πουκάμισό του.

Έγνεψε προς τη Σατίρια. «Πολύ ωραίο φόρεμα. Είναι καινούργιο, έτσι;» Μπορούσε να καταλάβει με μια ματιά ότι ήταν το ίδιο φόρεμα που φορούσε πάντα στην τελετή του θερισμού, στολισμένο με φούντες από μαύρα φτερά. Όμως, εκείνη είχε επαινέσει το πουκάμισό του, και έπρεπε να της ανταποδώσει τη χάρη.

«Το παρήγγειλα ειδικά για σήμερα», είπε, απαντώντας στην ερώτηση. «Είναι η δέκατη επέτειος άλλωστε».

«Κομψό», είπε εκείνος. Σε γενικές γραμμές, δεν ήταν κακή ομάδα.

Η ικανοποίησή του χάθηκε όταν είδε την υπεύθυνη του γυμναστηρίου, καθηγήτρια Αγριππίνα Σικλ, να χρησιμοποιεί τους μωώδεις ώμους της για να περάσει ανάμεσα στο πλήθος. Πίσω της βρισκόταν ο βοηθός της, ο Σέτζανους Πλινθ, ο οποίος κουβαλούσε τη διακοσμητική ασπίδα που η καθηγήτρια Σικλ επέμενε να κρατάει κάθε χρόνο για την ομαδική φωτογραφία. Της είχε απονεμηθεί στο τέλος του πολέμου επειδή είχε οργανώσει με επιτυχία τις ασκήσεις ασφαλείας στην Ακαδημία κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών.

Δεν ήταν η ασπίδα αυτό που τράβηξε την προσοχή του Κοριολανού αλλά τα ρούχα του Σέτζανους, ένα απαλό σκούρο γκρι κοστούμι με ένα εκτυφλωτικά λευκό πουκάμισο και μια εμπριμέ γραβάτα που έδινε ροή στο ψηλό, γωνιώδες σώμα του. Το σύνολο ήταν κομψό, ολοκαίνουργιο, και μύριζε χρήμα. Αισχροκέρδεια από τον πόλεμο, για την ακρίβεια. Ο πατέρας του Σέτζανους ήταν ένας κατασκευαστής της Περιοχής 2 που είχε πάρει το μέρος του προέδρου. Είχε φτιάξει μια τόσο μεγάλη περιουσία από τα πυρομαχικά ώστε είχε καταφέρει να αγοράσει μια ζωή για την οικογένειά του στην Κάπιτολ. Οι Πλινθ τώρα απολάμβαναν προνόμια που οι πιο παλιές, πιο ισχυρές οικογένειες είχαν κερδίσει με το πέρασμα των γενεών. Το γεγονός ότι ο Σέτζανους, ένα αγόρι που γεννήθηκε σε μια περιοχή, ήταν μαθητής στην Ακαδημία ήταν κάτι πρωτοφανές, αλλά η γενναιοδωρη δωρεά του πατέρα του είχε εξασφαλίσει το μεγαλύτερο

μέρος της αποκατάστασης του σχολείου μετά τον πόλεμο. Ένας πολίτης που έχει γεννηθεί στην Κάπιτολ θα απαιτούσε να πάρει το σχολείο το όνομά του. Ο πατέρας του Σέτζανους είχε ζητήσει μόνο μόρφωση για τον γιο του.

Για τον Κοριολανό, οι Πλινθ και το είδος τους ήταν απειλή για όλα όσα αγαπούσε. Οι νεόπλουτοι τυχοδιώκτες στην Κάπιτολ απειλούσαν την παλιά τάξη με την παρουσία τους και μόνο. Ήταν ιδιαίτερα ενοχλητικό επειδή το μεγαλύτερο μέρος της οικογενειακής περιουσίας των Σνόου είχε επίσης επενδυθεί σε πυρομαχικά – αλλά στην Περιοχή 13. Τα τεράστια συγκροτήματά τους από εργοστάσια και εγκαταστάσεις έρευνας είχαν γίνει σκόνη από τις βόμβες. Η Περιοχή 13 είχε βομβαρδιστεί με πυρηνικά, και σε ολόκληρη την περιοχή επικρατούσαν ακόμα απίστευτα επίπεδα ραδιενέργειας. Το κέντρο της στρατιωτικής παραγωγής της Κάπιτολ είχε μεταφερθεί στην Περιοχή 2 και είχε πέσει ακριβώς στην αγκαλιά των Πλινθ. Όταν τα νέα της καταστροφής της Περιοχής 13 έφτασαν στην Κάπιτολ, δημοσίως η γιαγιά του Κοριολανού είχε επιδείξει αδιαφορία, λέγοντας ότι ευτυχώς είχαν πολλά άλλα περιουσιακά στοιχεία. Αλλά δεν είχαν.

Ο Σέτζανους είχε φτάσει στο προαύλιο του σχολείου πριν από δέκα χρόνια, ένα ντροπαλό, ευαίσθητο αγόρι που παρατηρούσε επιφυλακτικά τα άλλα παιδιά με ένα ζευγάρι εκφραστικά καστανά μάτια υπερβολικά μεγάλα για το σφιγμένο του πρόσωπο. Όταν μαθεύτηκε ότι είχε έρθει από τις περιοχές, η πρώτη παρόρμηση του Κοριολανού ήταν να λάβει μέρος στην εκστρατεία των συμμαθητών του να κάνουν τη ζωή αυτού του καινούργιου παιδιού κόλαση. Έπειτα από καλύτερη σκέψη, τον αγνόησε. Αν τα άλλα παιδιά της Κάπιτολ θεώρησαν ότι αυτό σήμαινε ότι δεν άξιζε τον χρόνο του να βασανίζει αυτό το κακομαθημένο από την περιοχή, ο Σέτζανους το εξέλαβε ως φιλότιμο. Τίποτε από τα δυο δεν ήταν ακριβές, αλλά και τα δυο ενίσχυσαν την εικόνα αξιοπρέπειας του Κοριολανού.

Μια γυναίκα εντυπωσιακού αναστήματος, η καθηγήτρια Σικλ

μπήκε στον κύκλο της Σατίρια, σκορπίζοντας τους κατωτέρους της στους τέσσερις ανέμους. «Καλημέρα, καθηγήτρια Κλικ».

«Ω, Αγριππίνα, ωραία. Θυμήθηκες την ασπίδα σου», είπε η Σατίρια, καθώς δέχτηκε μια σφιχτή χειραψία. «Ανησυχώ ότι οι νέοι θα ξεχάσουν το πραγματικό νόημα της ημέρας. Και, Σέτζανους. Πόσο κομψός δείχνεις».

Ο Σέτζανους έκανε μια υπόκλιση, κάνοντας μια ατίθαση τούφα να πέσει στα μάτια του. Το στήθος του ακούμπησε στη βαριά ασπίδα.

«Υπερβολικά κομψός», είπε η καθηγήτρια Σικλ. «Του είπα ότι, αν ήθελα ένα παγόνι, θα τηλεφωνούσα στο μαγαζί με τα κατοικίδια. Θα έπρεπε να φοράνε όλοι τις στολές τους». Κοίταξε τον Κοριολανό. «Αυτό δεν είναι και τόσο άσχημο. Το παλιό επίσημο πουκάμισο του πατέρα σου;»

Ήταν; Ο Κοριολανός δεν είχε ιδέα. Του ήρθε μια αόριστη ανάμνηση του πατέρα του με ένα εντυπωσιακό βραδινό κοστούμι φορτωμένο με μετάλλια. Αποφάσισε να παίξει το παιχνίδι. «Σας ευχαριστώ που το προσέξατε, καθηγήτρια. Έβαλα να μου το επιδιορθώσουν για να μη δείχνει ότι έχω βρεθεί και ο ίδιος στη μάχη. Αλλά τον ήθελα μαζί μου εδώ σήμερα».

«Πολύ ταιριαστό», είπε η καθηγήτρια Σικλ. Μετά έστρεψε την προσοχή της στη Σατίρια και στις απόψεις της για την πιο πρόσφατη ανάπτυξη των Ειρηνοποιών, των στρατιωτών του έθνους, στην Περιοχή 12, όπου οι ανθρακωρύχοι δεν παρήγαν την αναλογία άνθρακα που όφειλαν να προσφέρουν.

Με τις δασκάλες τους απασχολημένες, ο Κοριολανός ένευσε προς την ασπίδα. «Σε γυμνάζει για τα καλά σήμερα το πρωί;»

Ο Σέτζανους χαμογέλασε ειρωνικά. «Είναι πάντα τιμή μου να υπηρετώ».

«Καθόλου κακή δουλειά», απάντησε ο Κοριολανός. Ο Σέτζανους τοιτώθηκε από τον υπαινιγμό ότι ήταν, τι, γλείφτης; Λακές; Ο Κοριολανός το άφησε να αναπτυχθεί λίγο πριν το διαλύσει. «Το ξέρω από εμένα. Κουβαλώ όλα τα ποτήρια με κρασί της Σατίρια».

Ο Σέτζανους χαλάρωσε με αυτό. «Αλήθεια;»

«Όχι, στην πραγματικότητα όχι. Αλλά μόνο επειδή δεν το έχει σκεφτεί», είπε ο Κοριολανός, καθώς ταλαντευόταν ανάμεσα στην περιφρόνηση και τη συναδελφικότητα.

«Η καθηγήτρια Σικλ σκέφτεται τα πάντα. Δε διστάζει να μου τηλεφωνήσει, μέρα ή νύχτα». Ο Σέτζανους έδειχνε έτοιμος να συνεχίσει, μετά απλά αναστέναξε. «Και, φυσικά, τώρα που θα αποφοιτήσω, θα μετακομίσουμε πιο κοντά στη σχολή. Τέλεια στιγμή, ως συνήθως».

Ο Κοριολανός ένιωσε ξαφνικά επιφυλακτικός. «Πού;»

«Κάπου στην Κόρσο. Πολλά από εκείνα τα μεγαλοπρεπή σπίτια θα βγουν στην αγορά σύντομα. Ο πατέρας μου είπε ότι οι ιδιοκτήτες δεν μπορούν να πληρώσουν τους φόρους ή κάτι τέτοιο». Η ασπίδα έξυσε το πάτωμα, και ο Σέτζανους τη σήκωσε ψηλά.

«Δε φορολογούν τα ακίνητα στην Κάπιτολ. Μόνο στις περιοχές», είπε ο Κοριολανός.

«Είναι ένας καινούργιος νόμος», του είπε ο Σέτζανους. «Για να βρουν περισσότερα χρήματα και να ξαναχτίσουν την πόλη».

Ο Κοριολανός προσπάθησε να ηρεμήσει τον πανικό που μεγάλωνε μέσα του. Ένας καινούργιος νόμος. Θα επέβαλλε φόρο στο διαμέρισμά του. Για πόσο; Όπως είχαν τα πράγματα, με το ζόρι επιβίωναν με τις πενταροδεκάρες που έπαιρνε η Τάιγκρις, τη μικροσκοπική στρατιωτική σύνταξη που λάμβανε η γιαγιά του για τις υπηρεσίες του συζύγου της στην Πάνεμ, και τα δικά του προσωρινά επιδόματα ως το παιδί ενός νεκρού ήρωα πολέμου, τα οποία θα σταματούσαν με την αποφοίτηση. Αν δεν μπορούσαν να πληρώσουν τους φόρους, θα έχαναν το διαμέρισμα; Ήταν το μόνο που είχαν. Δε θα τους βοηθούσε σε τίποτα να το πουλήσουν· ήξερε ότι η γιαγιά του είχε δανειστεί από όπου μπορούσε γι' αυτό. Αν το πουλούσαν, δε θα έμενε σχεδόν τίποτα. Θα έπρεπε να μετακομίσουν σε κάποια κακόφημη γειτονιά και να ζήσουν με τους βρομερούς πολίτες κατώτερων τάξεων, χωρίς κύρος, χωρίς επιρροή, χωρίς αξιοπρέπεια. Η ντροπή θα σκότωνε

τη γιαγιά του. Πιο ευσπλαχνικό θα ήταν αν την πετούσε από το παράθυρο του ρετιρέ. Αυτό τουλάχιστον θα ήταν γρήγορο.

«Είσαι καλά;» Ο Σέτζανους τον κοίταξε απορημένος. «Έγι-
νες άσπρος σαν πανί».

Ο Κοριολανός ανέκτησε την αυτοκυριαρχία του. «Νομίζω ότι
φταίει η πόσκα. Μου ανακατεύει το στομάχι».

«Ναι», συμφώνησε ο Σέτζανους. «Η μάνα μού την έδινε πά-
ντα με το ζόρι κατά τη διάρκεια του πολέμου».

Η μάνα; Θα σφτεριζόταν τη θέση του Κοριολανού κάποιος
που αναφερόταν στη μητέρα του ως «μάνα»; Το λάχανο και η
πόσκα απειλούσαν να επανεμφανιστούν. Πήρε μια βαθιά ανά-
σα και ανάγκασε το στομάχι του να τα κρατήσει, μισώντας τον
Σέτζανους περισσότερο από όσο τον είχε μισήσει από τότε που
το καλοταϊσμένο αγόρι με την αστεία προφορά τον πλησίασε
πρώτη φορά, κρατώντας ένα σακουλάκι με ζελεδάκια.

Ο Κοριολανός άκουσε ένα κουδούνι να χτυπάει και είδε τους
συμμαθητές του να συγκεντρώνονται μπροστά στην εξέδρα.

«Υποθέτω ότι ήρθε η ώρα να μας αναθέσουν φόρους», είπε
σκυθρωπά ο Σέτζανους.

Ο Κοριολανός τον ακολούθησε ως εκεί όπου είχε στηθεί ένα
ειδικό τμήμα με καρέκλες, έξι σειρές επί τέσσερα, για τους μέ-
ντορες. Προσπάθησε να διώξει το πρόβλημα του διαμερίσματος
από το κεφάλι του, να επικεντρωθεί στο κρίσιμο εγχείρημα που
είχε μπροστά του. Περισσότερο από ποτέ, ήταν ζωτικής σημα-
σίας να διαπρέψει, και για να διαπρέψει, θα έπρεπε να του ανα-
θέσουν έναν ανταγωνιστικό φόρο.

Ο κοσμήτορας Κάσκα Χάμποτομ, ο άντρας στον οποίο οφει-
λόταν η δημιουργία των Αγώνων Πείνας, επέβλεπε το πρόγραμ-
μα των μεντόρων προσωπικά. Παρουσιάστηκε στους μαθητές
έχοντας την ενέργεια ενός υπνοβάτη, με νυσταγμένα μάτια και,
ως συνήθως, έχοντας πάρει μορφίνη. Το άλλοτε ωραίο σώμα
του είχε ζαρώσει και ήταν τυλιγμένο με κρεμασμένο δέρμα. Τα
προσφάτως κοντοκομμένα του μαλλιά και το κολλαριστό του
κοστούμι τόνιζαν αυτή την επιδείνωση. Χάρη στη φήμη του ως

εφευρέτη των Αγώνων, κρατούσε ακόμα γερά τη θέση του, αλλά υπήρχαν φήμες ότι το Συμβούλιο της Ακαδημίας έχανε την υπομονή του.

«Γεια σας», ψεύδισε, ανεμίζοντας ένα τσαλακωμένο κομμάτι χαρτί πάνω από το κεφάλι του. «Ξεκινάω να διαβάζω». Οι μαθητές σώπασαν, προσπαθώντας να τον ακούσουν πάνω από τον σαματά στην αίθουσα. «Θα σας διαβάζω ένα όνομα, και μετά αυτόν που θα παίρνει αυτό το όνομα. Εντάξει; Λοιπόν. Περιοχή Ένα, το αγόρι, πηγαίνει...» Ο κοσμήτορας Χάιμποτομ κοίταξε το χαρτί με μισόκλειστα μάτια, προσπαθώντας να εστιάσει. «Γυαλιά», μουρμούρισε. «Τα ξέχασα». Κοίταξαν όλοι τα γυαλιά του, που ήταν ήδη στερεωμένα στη μύτη του, και περίμεναν μέχρι να τα βρουν τα δάχτυλά του. «Α, εδώ είμαστε. Στη Λίβια Κάροντιου».

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο σουβλερό προσωπάκι της Λίβια και σήκωσε τη γροθιά της στον αέρα σε μια κίνηση νίκης, φωνάζοντας «Ναι!» με τη στριγκιά φωνή της. Πάντα είχε την τάση να καυχιέται. Λες και αυτή η πολυπόθητη ανάθεση οφειλόταν αποκλειστικά στην ίδια, και όχι στο γεγονός ότι η μητέρα της διεύθυνε τη μεγαλύτερη τράπεζα στην Κάπιτολ.

Ο Κοριολανός ένωθε όλο και μεγαλύτερη απελπισία καθώς ο κοσμήτορας Χάιμποτομ συνέχιζε τη λίστα, δίνοντας σε κάθε αγόρι και κορίτσι κάθε περιοχής έναν μέντορα. Έπειτα από δέκα χρόνια είχε προκύψει ένα μοτίβο. Οι πιο καλοταϊσμένες και φιλικά προσκείμενες προς την Κάπιτολ Περιοχές 1 και 2 παρήγαν περισσότερους νικητές, με τους ψαράδες και γεωργούς φόρους από την 4 και την 11 να αποτελούν επίσης διεκδικητές. Ο Κοριολανός έλπιζε να του αναθέσουν κάποιον είτε από την 1 είτε από τη 2, αλλά δεν του ανέθεσαν καμία από αυτές τις περιοχές, και η προσβολή μεγάλωσε ακόμα περισσότερο όταν ανέθεσαν στον Σέτζανους το αγόρι από την Περιοχή 2. Η Περιοχή 4 πέρασε χωρίς να αναφερθεί το όνομά του, και η τελευταία του πραγματική πιθανότητα για έναν νικητή –το αγόρι της Περιοχής 11– ανατέθηκε στην Κλεμένσια Ντόβκοουτ, κόρη του γραμμα-

τέα ενέργειας. Σε αντίθεση με τη Λίβια, η Κλεμένσια δέχτηκε τα νέα της καλής της τύχης με τακτ, σπρώχνοντας τα μαύρα μαλλιά της πάνω από τον ώμο της καθώς σημείωνε τον φόρο της στον ντοσιέ της.

Κάτι δεν πήγαινε καλά όταν ένας Σνόου, που τύχαινε επίσης να είναι ένας από τους αριστούχους μαθητές της Ακαδημίας, είχε περάσει απαρατήρητος. Ο Κοριολανός είχε αρχίσει να πιστεύει ότι τον ξέχασαν –ίσως να του έδιναν κάποια ειδική θέση;– όταν άκουσε με τρόμο τον κοσμήτορα Χάιμποτομ να μουρμουρίζει: «Και τελευταίο, αλλά όχι καταϊδρωμένο, το κορίτσι της Περιοχής Δώδεκα... ανήκει στον Κοριολανό Σνόου».

Η ΦΙΛΟΔΟΣΕΙΑ ΘΑ ΤΟΝ ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣΕΙ.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΘΑ ΤΟΝ ΨΘΗΣΕΙ.

ΟΜΩΣ Η ΔΥΝΑΜΗ ΕΧΕΙ ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ.

Είναι το πρωινό του θερισμού, κατά το οποίο γίνεται η επιλογή των φόρων και ουσιαστικά ξεκινούν οι δέκατοι Αγώνες Πείνας. Στην Κάπιτολ, ο δεκαοχτάχρονος Κοριολανός Σνόου προετοιμάζεται για τη μία και μοναδική του ευκαιρία να εξασφαλίσει δόξα ως μέντορας στους Αγώνες. Ο άλλοτε πανίσχυρος οίκος των Σνόου έχει ξεπέσει και η μοίρα του κρέμεται από τη μικρή πιθανότητα να καταφέρει ο Κοριολανός να αποδειχτεί πιο γοπτευτικός, πιο έξυπνος και πιο πανούργος από τους συμμαθητές του ώστε να νικήσει ο δικός του φόρος.

Οι πιθανότητες είναι εναντίον του, καθώς του αναθέτουν το κορίτσι φόρο από την Περιοχή 12, την πιο ασήμαντη από όλες. Οι μοίρες τους τώρα διαπλέκονται – κάθε επιλογή που θα κάνει ο Κοριολανός θα μπορούσε να οδηγήσει στη νίκη ή την αποτυχία, τον θρίαμβο ή την καταστροφή. Μέσα στην αρένα, θα είναι ένας αγώνας μέχρι θανάτου. Έξω από την αρένα, ο Κοριολανός αρχίζει να τρέφει συναισθήματα για τον καταδικασμένο του φόρο... και πρέπει να ζυγίσει την ανάγκη του να ακολουθήσει τους κανόνες ενάντια στην επιθυμία του να επιβιώσει με κάθε τρόπο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3449-0

9 786180 134490

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23749